

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 42CoKR/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122483755
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kubincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122483755.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD., členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Andrey Gindlovej v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTIONS, a. s., , so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368 proti žalovanému Q. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, P., bytom Q. V. XXX/X, XXX XX V., právne zast. JUDr. Peter Škrabák, advokát so sídlom Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica, o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 2Odi/17/2022-97 zo dňa 29. marca 2023, takto

rozhodol:

Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 2Odi/17/2022-97 zo dňa 29. marca 2023 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol. Vo výroku II. žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Okresný súd uviedol, že žalobca sa domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného z dôvodu, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Žalobca tvrdil, že žalovaný nebol v čase podania návrhu platobne neschopný, keď mal dostatočný príjem na postupnú úhradu svojich záväzkov a zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že úmyselne naplnil formálne znaky platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh. Podľa žalobcu žalovaný ako dlžník nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Žalobca poukázal na ust. § 166f) ods. 1 ZKR, v zmysle ktorého sa domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného. Žalobca v návrhu uviedol aj tvrdenie, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer, keď pri podaní návrhu naplnil zákonné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa § 166g) ods. 2 písm. c) a h) ZKR.

3. Žalobca tvrdenie, že žalovaný nebol v čase podania návrhu platobne neschopný odôvodňoval tým, že žalovaný bol v čase vyhlásenia konkurzu zamestnanou osobou s príjmom postačujúcim na hoci len čiastočnú úhradu pohľadávky žalobcu, prípadne aj ostatných veriteľov žalobcu a mal za to, že zo svojho príjmu mohol v malých mesačných dávkach vo výške 20,- až 30,- Eur uspokojovať pohľadávku žalobcu a ostatných veriteľov a tým prejaviť úprimnú snahu riešiť svoj dlh a preukázať poctivý zámer. Na preukázanie svojho tvrdenia žalobca navrhol, aby súd vykonal dopyt na Sociálnu poisťovňu za obdobie polroka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného, z ktorého by bol preukázaný príjem žalovaného a jeho platobná schopnosť/neschopnosť. Ďalej navrhol, aby súd vykonal dopyt na Úrad geodézie, kartografie a katastra za účelom poskytnutia informácie o vlastníckom práve

žalovaného a informácie, či žalovaný v čase pred podaním návrhu nepreviedol svoje nehnuteľnosti alebo či po oddĺžení nenadobudol nejaké nehnuteľnosti. Navrhol tiež vykonať dopyt súdom na Dopravný inšpektorát za účelom poskytnutia informácie o tom, či žalovaný vlastnil pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu osobné motorové vozidlo a ak áno, kedy došlo k jeho prevodu alebo odhláseniu z evidencie. Napokon navrhol vykonať dopyt na Centrálny register účtov za účelom poskytnutia informácie o vedení osobných účtov na meno žalovaného, po ktorom žiadal vykonať dopyt na bankové inštitúcie, v ktorých má žalovaný evidovaný osobný účet za účelom poskytnutia výpisu bankového účtu žalovaného za obdobie rok pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok. Žalobca zároveň navrhol pripojenie celého konkurzného spisu za účelom oboznámenia sa so všetkými relevantnými skutkovými okolnosťami.

4. Žalobca nepoctivý zámer žalovaného odôvodňoval aj tým, že pred podaním žaloby o zrušenie oddĺženia zaslal žalovanému výzvu na preukázanie poctivého zámeru, na ktorú žalovaný nereagoval.

5. Žalovaný sa v návrhu kriticky vyjadril k zneužívaniu inštitútu oddĺženia a vyjadril nesúhlas s procesom dokazovania nepoctivého zámeru, ktorý je na veriteľoch dlžníka, ktorí ale nedisponujú k tomu patriacimi procesnými oprávneniami. Mal za to, že žalovaný sa len snažil využiť právnu úpravu primárne orientovanú na osoby, ktoré vlastnia málo majetku a majú nízke príjmy a mal za to, že žalovaný takouto osobou nie je. Opakovane zdôrazňoval, že žalovaný mal a má pravidelný príjem, ktorý je základnou podmienkou na povolenie splátkového kalendára. Uviedol, že žalovaný po vyhlásení konkurzu nevykonával v prospech žalobcu žiadne úhrady svojho záväzku napriek tomu, že sa u žalovaného nijako nezmenili žiadne okolnosti a žalovaný je naďalej zamestnaný. Na preukázanie skutočností uvedených v žalobe navrhol doplniť dokazovanie výsluchom žalovaného.

6. Žalovaný sa k žalobe vyjadril, že bol platobne neschopný, nakoľko nevládal platiť svoje záväzky a bolo na neho vedených niekoľko exekučných konaní. Namietol argumentáciu žalobcu vychádzajúcu z predpokladu, že pokiaľ je zamestnaný, tak nie je platobne neschopný. Uviedol, že ak by každý dlžník, ktorý je zamestnaný a teda schopný čo i len čiastočne splácať svoje pohľadávky prostredníctvom exekučného konania nebol platobne neschopný, stratil by Zákon o konkurze a reštrukturalizácii vo svojej 4. časti zmysel, nakoľko nikto zamestnaný by nemohol prejsť oddĺžením a osobným bankrotom. Poukázal na to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, prečo by žalovaný nemal mať poctivý zámer ako dlžník. Uviedol, že svoje záväzky voči právnenému predchodcovi žalobcu približne dva roky riadne splácal, následne prišiel o zamestnanie a pohľadávky pre právneho predchodcu žalobcu sa navýšili o veľké sumy na základe neprímerane vysokých sankcií, čo viedlo k začatiu exekúcie. Následne žalovaný získal zamestnanie, v ktorom pracuje doteraz, pričom z platu cca 800,- Eur v čistom bolo žalovanému dlhšiu dobu exekútorom strhávaná čiastka okolo 350,- Eur mesačne. Až do vyhlásenia konkurzu právnenému predchodcovi žalobcu a žalobcovi zaplatil žalovaný na splátkach úveru a formou zrážok vykonávaných exekútorom sumu, ktorá vysoko prevyšuje pôvodnú výšku požičaných peňazí zo strany právneho predchodcu žalobcu. Exekúcia však stále nekončila, nakoľko vysoké sankčné poplatky dlžnú sumu stále navyšovali. Mesačný príjem žalovaného po zrážkach exekútora nedosiahol ani takú sumu, aby bol schopný zaplatiť podnájom a základné životné potreby pre seba a pre svoje deti. Z uvedeného je zrejme, že sa do bankrotu neprivedol úmyselne, ale naopak využitie inštitútu oddĺženia bolo jediným riešením v zmysle zákonov SR v ťaživej životnej situácii. Žalovaný zdôraznil, že z návrhu žalobcu nevyplýva, akým spôsobom mal mať nepoctivý zámer voči veriteľovi, voči ktorému sa zo všetkých síl snažil plniť svoje povinnosti.

7. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022, ktorým okresný súd zrušil oddĺženie žalovaného a mal za to, že citované rozhodnutie sa vzťahuje aj na prípad oddĺženia žalovaného v tomto konaní.

8. V konaní pred súdom prvej inštancie tak medzi žalobcom a žalovaným ostal spor v tom, či na strane žalovaného bol, alebo nebol poctivý zámer v čase, kedy požiadal o oddĺženie prostredníctvom vyhlásenia konkurzu.

9. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že žalobca v konaní nepreukázal ním tvrdený nepoctivý zámer žalovaného a neuviedol ani skutkové tvrdenia (rozhodujúce skutočnosti) vo vzťahu k ním tvrdenému nepoctivému zámeru. Pokiaľ sa žalobca domáhal zrušenia oddĺženia v zmysle ust. § 166g) ods. 2 písm. c) ZKR, okresný súd upozornil, že žalobca neuviedol, akú dôležitú informáciu žalovaný

neuviedol, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopný, čoho sa žalobca domáhal v zmysle ust. § 166g) ods. 2 písm. f) ZKR, okresný súd poukázal na to, že žalobca neuviedol rozhodujúce skutočnosti svedčiace o tom, že žalovaný nebol platobne neschopný.

10. Okresný súd zdôraznil, že tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný bol v čase vyhlásenia konkurzu zamestnanou osobou s príjmom postačujúcim hoci len na čiastočnú úhradu pohľadávky žalobcu sú vo vzťahu k definícii platobnej neschopnosti podľa ust. § 3 ods. 2, veta tretia ZKR právne irelevantné. S poukazom na definíciu platobnej neschopnosti skonštatoval, že tvrdenie žalobcu je vo vzťahu k tejto definícii všeobecné, ničím nepodložené, nehovorí nič o výške príjmu žalovaného, jeho životných nákladoch, počte veriteľov a výške záväzkov žalovaného voči nim. Súd zdôraznil, že žalovaný nebol povinný tieto rozhodujúce skutočnosti v konaní produkovať a uvádzať na základe ničím nepodložených tvrdení a záverov žalobcu o jeho platobnej neschopnosti a preukazovať tak svoj poctivý zámer pri oddĺžení.

11. Okresný súd poukázal na to, že nepoctivý zámer dlžníka v konaní o návrhu na zrušenie oddĺženia preukazuje žalobca. K vyjadreniu žalobcu, že v prípade naplnenia skutkovej podstaty niektorej zákonom stanovenej formy nepoctivého zámeru sa tento prezumuje, a preto je na dlžníkovi, aby preukázal svoj poctivý zámer a teda dôvodnosť podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok okresný súd upozornil, že naplnenie tej - ktorej skutkovej podstaty nepoctivého zámeru dlžníka preukazuje veriteľ v zmysle ust. § 166f) ods. 1 ZKR. Dlžník má možnosť skutkové tvrdenia žalobcu účinne poprieť, čo však nie je možné vykladať tak, že žalobca uvedie iba ničím nepodložené závery tvrdiac nepoctivý zámer dlžníka, na základe čoho by sa následne mal dlžník „vyvinúť“ a preukázať svoj poctivý zámer a opodstatnenosť návrhu na vyhlásenie konkurzu.

12. Okresný súd zdôraznil, že rovnako je mylná predstava žalobcu, že súd by mal v konaní o zrušení oddĺženia preskúmať a dostatočným spôsobom preverovať skutočnú majetkovú situáciu dlžníka v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok a za týmto účelom vykonať dopyt na úrady a inštitúcie evidujúce hnutelný a nehnuteľný majetok (Úrad geodézie, kartografie a katastra, Centrálny register účtov, Dopravný inšpektorát, bankové inštitúcie), a to za obdobie niekoľko rokov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a niekoľko rokov po oddĺžení dlžníka a takto skúmať majetkovú situáciu žalovaného. Okresný súd pripustil, že by mohol takéto dokazovanie vykonať na návrh žalobcu za účelom preukázania konkrétnych tvrdení, t.j. konkrétnych rozhodujúcich skutočností uvedených v návrhu. Takéto konkrétne tvrdenia však v návrhu žalobcu absentovali. Okresnému súdu sa javilo, že úmyslom žalobcu bolo produkovať ďalších tvrdení o nepoctivom zámere žalovaného v závislosti od výsledku týchto šetrení, pričom však zdôraznil, že skúmanie majetkových pomerov dlžníka vo všeobecnosti je možné len v samotnom konkurznom konaní vedenom na majetok dlžníka, a to aj na podnet veriteľa, ak veriteľ uhradí zálohu na trovy týchto šetrení v zmysle ust. § 166i) ods. 1 a 2 ZKR. Okresný súd tak mal za to, že žalobca sa v konaní snažil dosiahnuť beznákladové preskúmanie majetkových pomerov žalovaného bez toho, aby si splnil svoju povinnosť tvrdenia.

13. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022 okresný súd uviedol, že nesúhlasí s názorom žalobcu, že súd v rámci konania o zrušení oddĺženia disponuje právomocou realizovať šetrenie vo väčšom a dôkladnejšom rozsahu, kedy je postačujúce, aby navrhovateľ preukázal konkrétne dôvodné pochybnosti, pričom súd by mal následne zisťovať, preverovať a preukazovať, či sú pochybnosti dané. Zdôraznil, že takouto právomocou súd v konaní o zrušení oddĺženia nedisponuje, disponuje ňou správca za podmienok podľa ust. § 166i) ods. 1 a 2 ZKR a súd v konaní o zrušení oddĺženia v rámci dokazovania postupuje v súlade s ust. § 185 a nasl. CSP.

14. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že zo strany dlžníka bol stav platobnej neschopnosti spôsobený samotným konaním žalovaného, keď tento prestal splácať svoje dlhy, okresný súd rovnako uviedol, že žalobca neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti na zdôvodnenie tohto tvrdenia. Rovnako snaha žalobcu o preukázanie poctivého zámeru dlžníkom spôsobom zaslania výzvy žalovanému na zaplatenie pohľadávky nemá podľa názoru okresného súdu oporu v zákone, pričom poukázal na vymedzenie poctivého zámeru v zmysle ust. § 166g) ods. 1 ZKR a pripustil, že spôsob prejavovania poctivého zámeru podľa tohto zákonného ustanovenia nie je konečný a nevyklučuje aj iné možné

spôsoby prejavenia poctivého zámeru dlžníka. Uvedené však neznamená že v prípade, že veriteľ zašle dlžníkovi výzvu na zaplatenie už nevyhmáateľnej pohľadávky a dlžník na ňu nereaguje, je pasivita dlžníka automaticky hodnotená ako konanie s nepoctivým zámerom. Žalovaný podľa tohto zákonného ustanovenia má poctivý zámer, keď podľa jeho vlastného tvrdenia naďalej pracuje, je zamestnaný a požadovanie zaplatenia jej nevyhmáateľného dlhu žalobcom po podaní návrhu a po samotnom oddĺžení žalovaného bez toho, aby u neho nastala zásadná zmena majetkových pomerov spočívajúca v neočakávanom a nie nepatrnom príjme je v rozpore so zákonom.

15. Okresný súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % žalovanému z dôvodu, že tento bol v konaní úspešný.

16. Voči rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. V odvolaní primárne namietol nesprávne právne posúdenie, kedy sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že žalobca nepreukázal dôvody, pre ktoré sa domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného. Mal za to, že okresný súd všeobecne zamietol žalobu bez náležitého preskúmania poctivého zámeru žalovaného. Osobitne nesúhlasil s názorom okresného súdu, že žalovaný nemá žiadnu dôkaznú povinnosť a nemusí preukazovať svoj poctivý zámer, pričom mal za to, že ust. § 166g) ods. 2 ZKR stanovuje demonštratívny výpočet nepoctivého zámeru, ktorý sa prezumuje.

17. Žalobca namietol aj popretie svojich procesných práv, osobitne mal za to, že nie je v objektívnych možnostiach žalobcu preukazovať príjem žalovaného, vo vzťahu k čomu navrhol doplnenie dokazovania a pokiaľ ho okresný súd nevykonal, tak nesprávnym postupom mu znemožnil preukázať ním deklarované skutočnosti.

18. Žalobca opätovne poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022, pričom odkaz na toto rozhodnutie doplnil odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 570/2016.

19. Porušenie procesných práv žalobcu vzhladol žalobca aj v tom, že súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti a právo na spravodlivý proces a odňal žalobcovi patriace práva tým, že nevykonal dôkazy žalobcu, o ktoré žalobca požiadal, pričom žalobca mal za to, že dostatočne odôvodnil, z akého dôvodu ich žiada. Tvrdil, že nebolo v jeho možnostiach tieto dôkazy priložiť. Vo vzťahu k uvedenému poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 168/2019.

20. Žalobca v odvolaní namietol, že rozhodnutie okresného súdu je v odôvodnení nepreskúmateľné, pretože okresný súd neposkytol riadne a zákonné zdôvodnenie svojho rozhodnutia, iba všeobecne konštatoval, že žalobca si nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť, pričom žalobca má za to, že na preukázanie svojich tvrdení navrhol doplnenie dokazovania dôkazmi, ktoré súd zamietol, čím súd znemožnil žalobcovi brániť sa a svoju dôkaznú povinnosť si splniť. K vymedzeniu práva na spravodlivý proces poukazoval na doktrínálny výklad, na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV.ÚS 1551/08. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/25/2007, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 114/08, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 85/06, IV.ÚS 252/04 a II.ÚS 380/2013. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

21. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril, že nesúhlasí s tvrdeniami obsiahnutými v jeho odvolaní a naopak vyjadril názor, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne. Pripomenul, že žalovaný ani nerozporoval tvrdenie žalobcu, že mal v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu príjem, túto skutočnosť preto nebolo potrebné preukazovať ďalšími dôkazmi a zdôraznil, že okresný súd žalobu zamietol z dôvodu, že samotná skutočnosť, že dlžník má v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu príjem ešte neznamená, že dlžník je platobne schopný. Naopak platobnú neschopnosť dlžník preukazuje tým, že je voči nemu vedené minimálne jedno exekučné konanie, pričom v prípade žalovaného to znamenalo, že po zrážkach vykonávaných zo mzdy exekútora nebol schopný riadne zabezpečiť svoje živobytie. Tvrdenie o platobnej schopnosti dlžníka by podľa názoru žalovaného musel preukazovať veriteľ inak ako tvrdením, že žalovaná mala príjem - napr. dôkazom, z ktorého by bolo zrejmé, že žalovaná by disponovala majetkom značnej hodnoty, z ktorého by mohla vyplatiť svoje dlhy a podobne. Vzhľadom k tomu, že žalovaná prešla procesom oddĺženia je zrejmé, že nedisponovala majetkom postačujúcim na úhradu svojich záväzkov a vzhľadom k tomu, že boli k nej vedené exekučné konania, nedisponovala ani príjmom, z ktorého by mohla záväzky splácať. Okresný súd teda správne nevykonal

navrhnutý dôkaz, nakoľko tento by nijakým spôsobom nemal vplyv na výsledok rozhodnutia, keďže tvrdená skutočnosť zo strany žalobcu o príjme žalovanej ani nebola v priebehu konania rozporovaná.

22. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že žalovaný k podanému odvolaniu neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, len v krátkosti zhrnul predtým uvádzané tvrdenia. Zopakoval, že súd prvej inštancie nevykonal jeho návrh na doplnenie dokazovania vykonaním dopytu na Sociálnu poisťovňu za účelom zistenia príjmu, resp. vymeriavacieho základu žalovaného v spornom období, nakoľko nebolo v objektívnych a legálnych možnostiach žalobcu tento dôkaz preukázať. V prípadoch, ak jedna zo strán sporu z objektívnych dôvodov nemôže predložiť dôkaz, môže požiadať súd o jeho vykonanie a v prípade jeho nevykonania súd musí svoje rozhodnutie relevantne zdôvodniť, z akého dôvodu predmetný dôkaz nemá relevanciu na rozhodnutie vo veci samej, čo sa v danom prípade nestalo. Následne zotrval na argumentoch uvedených v odvolaní aj na odvolacom petite.

23. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodnutie verejne vyhlásil dňa 24.03.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

24. Odvolací súd je v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie:

25. Konkurz na majetok žalovaného vedený Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 4OdK/80/2021 bol vyhlásený dňa 03.05.2021. Dňa 30.04.2022 bol konkurz pre nedostatok majetku zrušený.

26. Žalobca prihlásil do konkurzu svoju pohľadávku a ako veriteľ pohľadávky nebol v konkurze uspokojený ani v časti svojho nároku.

27. Sociálna poisťovňa listom zo dňa 13.03.2023 oznámila, že žalovaná v uvedenom období nepoberala dôchodkové dávky ani dávku v nezamestnanosti. V uvedenom období poberala nemocenské dávky, potvrdenie o vyplatených dávkach zasiela v prílohe.

28. Podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

29. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, pokračoval vo výkone podnikateľskej činnosti alebo inej obdobnej činnosti alebo začal podnikáť, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

30. Podľa § 166g ods. 2 ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak
c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu,
e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh,
f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť,

h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

31. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a s poukazom na obsahové vymedzenie podaného odvolania dopĺňa ďalšie dôvody.

32. Žalobca v odvolaní nesprávne rozhodnutia okresného súdu videl v tom, že tento dospel k záveru, že žalobca nepreukázal dôvody, pre ktoré sa domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného. Žalobca mal za to, že v podanej žalobe riadne deklaroval, na základe akých skutočností, resp. zákonných dôvodov sa domáha zrušenia oddĺženia žalovaného.

33. K uvedenému odvolací súd uvádza, že žalobca síce deklaroval ustanovenia zákona, na základe ktorých sa domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného [konkrétne ust. § 166g) ods. 2 písm. c), h) a f) ZKR], avšak neuviedol konkrétne skutkové okolnosti, z ktorých by vyplývalo naplnenie podmienok uvedených v citovaných ustanoveniach.

34. Konkrétne vo vzťahu k ust. § 166g) ods. 2 písm. c) ZKR, žalobca ani len neuviedol, akú konkrétnu informáciu mal žalovaný vedieť, alebo s prihliadnutím na okolnosti, o ktorej musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu, rovnako vo vzťahu k ust. § 166g) ods. 2 písm. h) ZKR, v zmysle ktorého sa žalobca domáhal nepoctivého zámeru žalovaného, žalobca neuviedol, ktorým konkrétnym konaním mal žalovaný prejavovať snahu poškodiť svojho veriteľa. Vo vzťahu k obojom dôvodom vyhlásenia nepoctivého zámeru žalobca ani len nedeclaroval, na základe akých konkrétnych skutočností sa v zmysle zákonného dôvodu zrušenia oddĺženia domáhal.

35. Vo vzťahu k dôvodu upravenému v ust. § 166g) ods. 2 písm. f) ZKR, teda že dlžník nebol platobne neschopný, žalobca všeobecným spôsobom vyjadril „dôvodnú pochybnosť“, ktorú odôvodnil tým, že žalovaný v čase podania návrhu na oddĺženie pracoval a pokiaľ pracoval a pokiaľ mu v rámci exekúcie boli strhávané určité sumy na uspokojovanie pohľadávok jeho veriteľov, tak nemohol byť platobne neschopný. V danom prípade opäť nejde o deklarovanie konkrétnych skutočností, z ktorých by bolo možné konštatovať platobnú schopnosť žalovaného v čase podania návrhu, ide iba o všeobecné vyjadrenie pochybností žalobcu, či žalovaný v čase podania návrhu bol alebo nebol platobne neschopný a jeho presvedčenie, že pokiaľ mu v rámci exekúcie mohli byť strhávané určité čiastky, tak je to prejavom platobnej schopnosti. Vyjadrenie presvedčenia však nemôže nahradiť uvedenie konkrétnych skutočností, ktoré mal žalobca deklarovať, pokiaľ chcel odôvodniť aplikáciu zákonných dôvodov, ktorých sa domáhal. Iba poukaz na všeobecné vymedzenie zákonných dôvodov nemôže postačovať v sporovom konaní, ktorým je konanie o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného.

36. Za uvedenie konkrétnych skutočností, ktoré by mohli byť následne predmetom dokazovania rozhodne nie je možné považovať všeobecnú informáciu žalobcu, že žalovaný bol riadne zamestnaný. Samotná skutočnosť, že žalovaný je zamestnaný nebráni tomu, aby bol žalovaný oddĺžený, keďže ako okresný súd správne poukázal na príslušné ustanovenie konkurzného zákona, relevantným je, či žalovaný bol alebo nebol platobne schopný. Definícia platobnej schopnosti pritom nie je závislá od toho, či dlžník je, alebo nie je zamestnaný. Vo vzťahu k uvedenému tak samotné tvrdenie o tom, že žalovaný je zamestnaný, samo o sebe nepostačovalo na prijatie záveru, že je platobne schopný. Fyzická osoba je v zmysle ust. § 3 ods. 2 ZKR platobne neschopná vtedy, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Žalobca ako veriteľ nepredložil tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že žalovaný bol zo svojho majetku, resp. zo svojho príjmu schopný plniť tie záväzky, ktoré nemal splnené v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu aspoň 180 dní po lehote splatnosti. Naopak zo skutočností, že na žalovaného prebiehala exekúcia, ktorá nebola ukončená znamená, že žalovaný nebol schopný uhradiť tie záväzky, ktoré mu voči jeho veriteľom vznikli, a to ani v procese exekúcie. Ani jeho pravidelný príjem nepostačoval na to, aby v konkrétnom čase (podanie návrhu na oddĺženie) disponoval takým majetkom (zloženým z ním vlastnených vecí a príjmu), aby bol schopný uhradiť svoje záväzky. Všeobecná pochybnosť typu „pokiaľ bol zamestnaný, tak postupne by svoje záväzky za niekoľko rokov možno splatil“ nemôže naplniť definíciu platobnej schopnosti, teda nie je možné ju postaviť na roveň tvrdeniu, že z majetku žalovaného ku dňu podania návrhu bolo možné splatiť všetky záväzky, ktoré boli 180 dní po lehote splatnosti.

37. Žalobca namietol, že na platobnú neschopnosť dlžníka nie je správne nazeráť z formálneho hľadiska, nakoľko naplnenie znakov platobnej neschopnosti môže samotný dlžník vyvolať tým, že jednoducho prestane splácať svoje záväzky. V danom prípade je však oddĺženie viazané na exekúciu, čo znamená, že skutočnosť, že dlžník nie je schopný svoje záväzky splácať, je potvrdená prostredníctvom výkonu exekúcie exekútorom, ktorý má kompetenciu siahnuť na majetok dlžníka. Za predpokladu, že dlžník majetok má, resp. má dostatočný príjem, môže exekútor zabezpečiť uspokojenie pohľadávky veriteľa. V uvedenom prípade teda nejde o subjektívne rozhodnutie dlžníka, že prestane záväzky splácať. Proces oddĺženia je aj z uvedeného dôvodu naviazaný na to, že voči dlžníkovi prebieha exekúcia. Zároveň v konaní nebolo sporným, že žalovaný napriek tomu, že mu exekučne boli strhávané splátky, nebol schopný svoje záväzky uhradiť a vyše 180 dní po splatnosti tieto stále uhradené neboli, ani formou exekúcie. Už len nad rámec uvedeného odvolací súd pripomína, že práve situácia, kedy sa dlžník v dôsledku vysokých zmluvných sankcií a vysokej ceny peňazí (zmluvných úrokov) dostane do dlhovej pasce, čo znamená, že jeho splátky idú len na úroky a sankcie a istinu nie je schopný vrátiť, teda nie je schopný splniť svoje splatné záväzky, bola primárnym dôvodom, pre ktorý bola do právneho poriadku zaradená právna úprava oddĺženia.

38. Žalobca namietol, že okresný súd sa nezaoberal okolnosťami na strane žalovaného, ktoré ho viedli k podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu, či bolo podanie návrhu dôvodné a či majetková a životná situácia bola naozaj tak nepriaznivá, že by odôvodňovala oddĺženie. Mal za to, že okresný súd zamietol žalobu alibisticky pre nesplnenie dôkazného bremena na strane žalobcu. S uvedeným konštatovaním žalobcu sa odvolací súd nestotožnil.

39. Z odvolacej námietky vyplýva, že žalobca si zamieňa konanie o oddĺžení so samotným konkurzom, teda procesom oddĺženia. Ako okresný súd správne upozornil, žalobca ako veriteľ bol oprávnený domáhať sa šetrenia majetkových pomerov dlžníka, avšak v rámci konania o oddĺžení, pokiaľ by v zmysle ust. § 166i) ods. 2 ZKR vyzval správcu konkurznej podstaty na vykonanie ďalších šetrení vrátane šetrení pomerov dlžníka, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie jeho poctivého zámeru. Takéto šetrenie sa uskutočňuje správcom konkurznej podstaty na náklady veriteľa. Keďže zákonodarca upravil oprávnenie veriteľa domáhať sa šetrenia priamo v procese oddĺženia dlžníka pri konkurze, ktorý je na ňom vyhlásený, umožnil mu tak zabezpečiť si dostatočnú procesnú pozíciu, kedy by získaním dôkazov vedel v konaní o zrušení oddĺženia pre nepoctivý zámer produkovať tvrdenia a predkladať dôkazy na svoje tvrdenia. Pokiaľ veriteľ tento postup nevyužil, vedome sa vystavil riziku, že v prípadnom konaní o zrušení oddĺženia nebude môcť produkovať ani skutkové tvrdenia, ani dôkazy. Preto naďalej platí, že súd prvej inštancie správne vychádzal zo skutočností, že v žalobnom návrhu zo strany žalobcu neboli tvrdené žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že zo strany žalovaného bola naplnená definícia platobnej schopnosti v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu.

40. Žalobca vyjadril nesúhlas s právnym názorom súdu, že žalovaný nemá žiadnu dôkaznú povinnosť a nemusí preukazovať svoj poctivý zámer a mal za to, že ust. § 166g) ods. 2 ZKR stanovuje demonštratívny výpočet nepoctivého zámeru, ktorý sa prezumuje a preto je na druhej strane na dlžníkov, aby preukázali svoj poctivý zámer. Žalobca v tomto prípade žiadnym spôsobom neodôvodnil, z akého ustanovenia konkurzného zákona vyplýva prezumpcia nepoctivého zámeru dlžníka v tom zmysle, že by bol zo zákona predpokladaný, a že by nastala procesná situácia, kedy zo zákona predpokladaný nepoctivý zámer musí dlžník vyvrátiť. Naopak konštrukcia definície poctivého zámeru v ust. § 166g) ods. 1 ZKR vyjadruje pozitívne vymedzenie poctivého zámeru, kým ust. § 166g) ods. 2 ZKR obsahuje negatívne vymedzenie poctivého zámeru. Odseky 1 a 2 citovaného ustanovenia tak spolu vytvárajú zákonný rámec na to, aby bolo možné posúdiť konkrétne správanie dlžníka vo vzťahu k tomu, či mal alebo nemal poctivý zámer. Uvedené ustanovenie nerieši otázku procesného postupu pri spore, ktorý v prípade návrhu na zrušenie oddĺženia vznikne. Procesne sa postupuje podľa pravidiel Civilného sporového poriadku, kedy žalobca uvádza skutkové tvrdenia ako prostriedky procesného útoku a tieto skutkové tvrdenia je zároveň povinný preukázať konkrétnymi dôkazmi. Preto pokiaľ žalobca podá žalobu, v ktorej tvrdí (uvedie skutkové tvrdenie), že dlžník bol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne schopný, musí k uvedenému tvrdeniu predložiť také skutkové tvrdenia, z ktorých tento záver vyplýva a zároveň predložiť dôkazy. Prezumpcia nepoctivého zámeru nevyplýva ani zo zákona konkurzného a nie je ani v súlade s pravidlami dokazovania v zmysle Civilného sporového poriadku. Iba za predpokladu, že zo skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že boli splnené niektoré podmienky ust. § 166g) ods. 2 ZKR (napr. majetok dlžníka, tvorený aj jeho príjmom, presahuje náklady dlžníka a preto mu ostáva možnosť zaplatiť dlh), v takom prípade má dlžník možnosť uvedené skutkové tvrdenie vyvrátiť a

vtedy sa prenáša dôkazné bremeno na dlžníka, ktorý vyvracia tvrdenia navrhovateľa. Nie je však možné preskočiť prvú fázu sporu, kedy prostriedky procesného útoku prezentuje žalobca a iba za predpokladu, že uvedie dostatočné skutkové tvrdenia a unesie dôkazné bremeno k týmto skutkovým tvrdeniam, až následne má žalovaný možnosť uplatniť prostriedky procesnej obrany voči týmto tvrdeniam, ktoré tak isto musí preukázať a znáša vo vzťahu k nim dôkazné bremeno.

41. Žalobca namieta vyjadrenie okresného súdu, že nepreukázal príjem žalovaného, jeho výdavky, počet veriteľov a výšku záväzkov. Vyjadrenie okresného súdu je však v súlade s tým, že žalobca skutočne ani len netvrdil príjem žalovaného, jeho výdavky, počet veriteľov a výšku záväzkov, preto k nim ani nepredkladal dôkazy. Názor žalobcu, že nie je v objektívnych a legálnych možnostiach žalobcu preukázať príjem žalovaného a preto navrhol doplnenie dokazovania vykonaním dopytu na Sociálnu poisťovňu za účelom príjmu, resp. vymeriavacieho základu žalovaného, z ktorého by sa zistila a preukázala majetková situácia žalovaného, pritom nie je celkom v súlade s návrhom, ktorý podal ako žalobný návrh. Zo žalobného návrhu vyplýva, že žalobca navrhol okresnému súdu vykonať dopyt na Sociálnu poisťovňu „z ktorého by bol preukázaný príjem žalovaného a jeho platobná schopnosť/neschopnosť“. Žalobca mal v žalobe za to, že z predmetného listinného dôkazu sa preukáže skutočnosť proklamovaná žalobcom, a to že žalovaný mal dostatočný príjem na postupnú úhradu svojich záväzkov voči svojim veriteľom, teda že žalovaný mohol hoci len sčasti uspokojovať pohľadávky svojich veriteľov a tým preukázať svoj poctivý zámer. Okresný súd pritom v zmysle žalobného návrhu, ktorým sa žalobca domáhal vykonať dopyt na Sociálnu poisťovňu, z ktorého by bol preukázaný príjem žalovaného, zaslal Sociálnej poisťovni pripis, v ktorom v súlade so žalobným návrhom uviedol, že žiada, aby Sociálna poisťovňa predložila súdu informáciu o príjme žalovanej 6 mesiacov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a 6 mesiacov po vydaní rozhodnutia o oddĺžení. Sociálna poisťovňa v zmysle tohto dopytu okresnému súdu zaslala informáciu, že žalovaný v uvedenom období nepoberal dôchodkové dávky ani dávku v nezamestnanosti, v uvedenom období poberal nemocenské dávky, ktorých výšku Sociálna poisťovňa priložila. Inak povedané, Sociálna poisťovňa uviedla, aký príjem získal žalovaný zo Sociálnej poisťovne, čo bolo v súlade s tým, že v žalobnom návrhu sa domáhal žalobca vykonať dopyt na Sociálnu poisťovňu, z ktorého by bol preukázaný príjem žalovaného. Odvolací súd vo vzťahu ku koncu vety, kedy žalobca sa zároveň domáhal, aby bol preukázaný príjem žalovaného a jeho platobná schopnosť/neschopnosť iba konštatuje, že Sociálna poisťovňa nemá žiadne možnosti preukazovať platobnú schopnosť alebo neschopnosť žalovaného a teda zo žiadneho jej potvrdenia by platobná schopnosť nevyplývala. V zmysle uvedeného tak konkurzný súd na základe konkrétne formulovanej žiadosti žalobcu vykonal dopyt na Sociálnu poisťovňu, z ktorej bol preukázaný príjem žalovanej zo Sociálnej poisťovne.

42. Výška príjmu žalovanej, ktorá bola a pochádzala od zamestnávateľa pritom v konaní bola známa, keďže žalovaný vo vyjadrení doručenom žalobcovi dňa 23.01.2023 výslovne uviedol výšku príjmu 800,- Eur v čistom mesačne a zároveň uviedol výšku čiastky strhávanéj exekútorom vo výške 350,- Eur mesačne. Uvedené skutkové tvrdenia žalovaného neboli v konaní žalobcom popreté, preto sa v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovali za nesporné. Vo vzťahu k skutkovému tvrdeniu, že žalovaný má čistý mesačný príjem 800,- Eur tak už nebolo zo strany okresného súdu dôvodné vykonávať ďalšie dokazovanie. Už iba nad rámec k uvedenému potom odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ v odvolaní aj v odvolacej replike už žalobca namieta nevykonanie dôkazu na Sociálnu poisťovňu v širšom rozsahu, teda namieta, že nebol vykonaný dopyt na Sociálnu poisťovňu za účelom príjmu, resp. vymeriavacieho základu žalovaného, tak dopytu na vymeriavací základ sa žalobca v žalobnom návrhu nedomáhal. Zároveň v priebehu konania nepoprel skutkové tvrdenie žalovaného o výške čistého príjmu 800,- Eur mesačne.

43. Žalobca v odvolaní namieta, že ako ďalší dôkaz navrhol pripojenie konkurzného spisu, z ktorého by súd oboznámil počet veriteľov žalovaného, nakoľko ani túto informáciu nebolo v objektívnych možnostiach žalobcu zistiť a preukázať. V žalobnom návrhu žalobca uviedol, že „navrhuje pripojenie celého konkurzného spisu za účelom oboznámenia sa so všetkými relevantnými skutkovými okolnosťami“. Z takto všeobecne vymedzeného označenia „oboznámenia sa so všetkými relevantnými skutkovými okolnosťami“ nie je zrejmé, čo konkrétne z konkurzného spisu navrhoval žalobca preukázať, teda akú konkrétnu listinu alebo aký konkrétny údaj. Pripojenie súdneho spisu pritom nie je prípustným spôsobom dokazovania, keďže dôkazný prostriedok vždy musí byť konkrétne označený. Súdný spis je tvorený mnohými listinami vrátane administratívnych listín (doručenky, predvolania, výzvy), ktoré rozhodne nemajú dôvod byť predmetom dokazovania. Pokiaľ mal žalobca záujem vykonať dokazovanie

konkrétnou informáciou, konkrétnym údajom (napr. uvedením množstva veriteľov, ktorých žalovaný uviedol v návrhu na vyhlásenie konkurzu), musel by tento dôkaz konkrétne označiť. Zároveň sporová strana nemôže preniesť svoju povinnosť predkladať dôkazy na súd za predpokladu, že je sama schopná navrhovaný dôkaz zabezpečiť. Žalobca je v rámci konkurzu vyhláseného na žalovaného veriteľom žalovaného a ako taký má právo nahliadnuť do konkurzného spisu, má právo komunikovať so správcom konkurznej podstaty, dokonca ako bolo vyššie uvedené, má právo žiadať prešetrenie majetkových pomerov dlžníka v rámci konkurzu. Z uvedeného dôvodu vyplýva, že všetky informácie, ktoré sú v konkurznom spise uvedené, mohol žalobca zabezpečiť a predložiť spolu so žalobou v konaní o zrušenie oddĺženia žalovaného. Vo vzťahu k uvedenému preto nebol dôvod, aby konkurzný súd suploval procesnú aktivitu žalobcu a pripojením konkurzného spisu následne sám dotváral skutkové tvrdenia žalobcu tým, že by sa sám rozhodol, čo z konkurzného spisu je, alebo nie je podstatné, a teda čo má, alebo nemá byť predmetom dokazovania v konaní o oddĺženie. Takýto procesný postup by bol zo strany okresného súdu neprípustný.

44. Žalobca v odvolaní namietol, že pokiaľ ide o výdavky a životné náklady žalovaného, tieto chcel preukázať výsluchom žalovaného, nakoľko žalobca nemôže vedieť, aké životné náklady mal v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu a jeho majetok. Zo zápisnice z pojednávania vykonanej konkurzným súdom dňa 29.03.2023 vyplýva, že žalobca nebol na pojednávaní prítomný, riadne sa z vykonaného pojednávania ospravedlnil, na základe čoho súd vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti. Svojou neprítomnosťou sa tak žalobca sám pripravil o možnosť vykonať výsluch žalovaného, ktorý sa na pojednávanie riadne dostavil, a preto procesná námietka, že súd nevykonal výsluch žalovaného je v tomto prípade nedôvodná, keďže toto procesné právo žalobcovi súd neuprel, avšak žalobca sa sám rozhodol ho nevyužiť tým, že sa nedostavil na pojednávanie. Súd opätovne nemá prečo suplovať procesnú aktivitu žalobcu a sám vypočúvať žalovaného, keďže predmet vypočúvania by musel vymedziť žalobca a nie súd sám.

45. Žalobca má za to, že okresný súd porušil právo na spravodlivý proces a rovnosť zbraní, keď znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace práva, a to tým, že každá zo strán sporu má právo požiadať súd o vykonanie dôkazu, ktorý nemôže z vlastnej viny predložiť a že súd prvej inštancie bez náležitého odôvodnenia zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania. Ako už bolo uvedené vyššie, proces, v ktorom si mohol žalobca zabezpečiť skutkové tvrdenia, ako aj dôkazné prostriedky pre konanie o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer v zmysle ust. § 166i) ods. 2 ZKR žalobca nevyužil, zároveň žalobca nepredložil súdu ani tie dôkazy, ku ktorým by ako veriteľ v konkurze prístup na základe kontaktovania správcu konkurznej podstaty mohol mať, takže sám nesplnil svoju procesnú povinnosť. Okresný súd postupoval správne, a naopak zachoval rovnosť zbraní, pokiaľ nepristúpil na návrh žalobcu, aby suploval procesnú aktivitu žalobcu. Okresný súd zároveň náležite odôvodnil, z akého dôvodu nevykonal dopyt na Úrad geodézie, kartografie a katastra, Centrálny register účtov, Dopravný inšpektorát, bankové inštitúcie. Dokazovanie rozhodujúce pre posúdenie majetkovej situácie malo byť relevantné v konaní o vyhlásenie konkurzu v procese oddĺženia a uvedené nie je možné nahrádzať a obchádzať tým, že v spore o zrušenie oddĺženia prevezme procesnú aktivitu žalobcu súd.

46. Pokiaľ žalobca podotýkal, že návrh na dopyt na Sociálnu poisťovňu nemal byť za obdobie niekoľko rokov, ale iba pol roka pred podaním návrhu a pol roka po oddĺžení, odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že informácia o výške príjmu nebola v konaní sporná, keďže vyplývala z vyjadrenia žalovaného, žalobcom popretá nebola, takže v konaní bola známa. Vo vzťahu k výške príjmu už potom nebol dôvod vykonávať dokazovanie ani dopytom na Sociálnu poisťovňu, a to aj za predpokladu, že by dopyt na Sociálnu poisťovňu bol formulovaný ako dopyt po uvedení vymeriavacieho základu.

47. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na rozhodnutie Okresného súdu Trnava 36Odi/4/2022 upozornil odvolací súd, že rozhodnutia okresných súdov nie sú považované za ustálenú judikatúru a nepovažujú sa ani za rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Zároveň posúdenie návrhu na zrušenie oddĺženia je v každom smere špecifické a vždy vychádza z posúdenia konkrétnych skutkových okolností. Skutkové okolnosti, na ktoré poukazoval žalobca vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Trnava sp. zn. 36Odi/4/2022 neboli rovnaké ako skutkové okolnosti prejednávaneho prípadu, osobitne vo vzťahu k vymedzeniu platobnej schopnosti žalovaného. Preto nie je dôvodom polemizovať s rozhodnutím Okresného súdu Trnava, ktorý vychádzal z iných skutkových okolností (iná výška čistého príjmu vo vzťahu k nákladom).

48. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že okresný súd porušil jeho procesné práva žalobca opakovane namietal, že neboli vykonané dôkazy, o vykonanie ktorých požiadal. Ako bolo uvedené vyššie, ani odvolací súd nezistil, že by zo strany okresného súdu došlo k porušeniu procesných práv žalobcu, a to z dôvodu, že vo vzťahu k výške čistého príjmu žalovaného táto nebola v konaní sporná, vo vzťahu k jednotlivým nákladom žalovaného, ktoré mal záujem žalobca zabezpečiť výsluchom tieto nezabezpečil, keďže sa nezúčastnil pojednávania, a preto výsluch žalovanej sám nevykonal. Vo vzťahu k ostatným dôkazom, ktoré žalobca navrhoval (dopyt na Úrad geodézie, kartografie a katastra, Centrálny register účtov, Dopravný inšpektorát, bankové inštitúcie), pokiaľ aj ide o informácie, ktoré nie sú súčasťou konkurzného spisu (odvolací súd pritom z úradnej činnosti nadobudol skúsenosť, že uvedené údaje správcovia konkurznej podstaty zisťujú a uvádzajú ich v správach o činnosti správcu konkurznej podstaty) nemal okresný súd dôvod vykonávať, keďže pri nedostatku skutkových tvrdení žalobcu ani nemal k akému tvrdeniu vykonať dokazovanie. Nie je totiž možné otočiť proces dokazovania tak, že najprv zabezpečí súd žalobcovi dôkazy a až následne z nich žalobca bude získavať skutkové tvrdenia. Dôkazy sa predkladajú k tvrdeniam, nie naopak. Skutkové tvrdenia si mal žalobca možnosť zabezpečiť v konaní o oddĺžení, postupom podľa ust. §166i) ods. 2 ZKR.

49. Žalobca v odvolaní všeobecne namietol, že rozhodnutie okresného súdu je nepreskúmateľné, pretože neposkytlo riadne a zákonné zdôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd dospel naopak k záveru, že okresný súd zrozumiteľne vysvetlil, že návrhu vyhovieť nemohol z dôvodu, že žalobca neuviedol také skutkové tvrdenia, ktoré by odôvodnili záver, že žalovaný bol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne schopný. Žalobca nepredložil ani skutkové tvrdenia, ani dôkazy, z ktorých by takýto záver vyplýval, s čím sa odvolací súd stotožnil. Snaha žalobcu preniesť zabezpečenie skutkových tvrdení aj dôkazov na skutkové tvrdenia na konkurzný súd je v rozpore s procesnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Okresný súd vo svojom odôvodnení zrozumiteľne vysvetlil myšlienkový postup, ktorý ho viedol k záveru, pre ktorý zamietol žalobu, poukázal na príslušné ustanovenia konkurzného zákona a správne vymedzil zásady procesného postupu v konaní o deklarovaní nepoctivého zámeru dlžníka.

50. Vo vzťahu k rozhodnutiam Ústavného súdu SR, Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu SR odvolací súd uvádza, že s citovanými závermi týchto súdov sa stotožňuje a zhodne s najvyššími súdnymi autoritami rešpektuje právo strany na riadne a zákonné zdôvodnenie, a na právo vykonať dôkazy navrhnuté stranou. Upozorňuje však, že tieto práva sa realizujú vždy vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu v zmysle zásad Civilného sporového poriadku. V tomto prípade neboli zo strany žalobcu splnené jeho procesné povinnosti o predložení skutkových tvrdení a predložení dôkazov, na základe čoho okresný súd správne žalobný návrh zamietol. Postupoval pritom v súlade so zásadami aj konkrétnymi ustanoveniami Civilného sporového poriadku a odvolací súd nezistil, že by jeho postupom bolo porušené či už právo na zákonné zdôvodnenie rozhodnutia alebo právo na vykonanie dôkazu a teda všeobecne právo na spravodlivý súdny proces.

51. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci, podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).